

Sygn. akt I C 4288/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2018r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z/s w W. (**KRS (...)**)

przeciwko pozwanej **M. H. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. H. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w W. kwotę 16.371,08zł (szesnaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt jeden złotych 08/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi:

- od kwoty 15.235,24zł (piętnaście tysięcy dwieście trzydzieści pięć złotych 24/100) od dnia 4 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.135,84zł (jeden tysiąc sto trzydzieści pięć złotych 84/100) od dnia 4 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej M. H. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w W. kwotę 3.822,00zł (trzy tysiące osiemset dwadzieścia dwa złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 4288/17

UZASADNIENIE

W dniu 30 maja 2017r. powód (...) S.A. z/s w W. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanej M. H. kwoty 16.371,88zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 15.235,24 i kwoty 1.135,84zł od dnia 4 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o kredyt łączącej pozwaną z powodem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 sierpnia 2017r. w sprawie o sygn. akt VI Nc – e (...) uwzględniono w całości roszczenia powództwa i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Pozwana wniosła sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego środka zaskarżenia pozwana wskazała, iż powód nie udowodnił istnienia i wysokości oraz wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądania wyartykułowane w treści pozwu.

Na rozprawie w dniu 28 lutego pozwana podtrzymała sprzeciw, jednocześnie oświadczyła, iż chce spłacić kartę kredytową.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 24 marca 2011r. pozwana M. H. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) S.A. z/s w (...) Bank S.A. z/s w W. umowę kredytu – karty kredytowej nr (...).

W ramach tego kontraktu powód udostępnił pozwanej limit kredytowy w wysokości 7.900zł.

Pozwana nie wykonała postanowień łączącego strony kontraktu i posiadała wobec powoda zaległości w łącznej wysokości 16.371,08zł, i tak z tytułu kapitału w wysokości 15.235,24zł i z tytułu odsetek umownych karnych w wysokości 1.135,84zł, co spowodowało w dniu 29 listopada 2016r. wypowiedzenie opisanej wyżej umowy.

(wniosek o zmianę typu karty kredytowej k. 21, umowa kredytu – karta kredytowa k. 22-24, wypowiedzenie umowy k. 25-26, wezwanie do zapłaty k. 27, wyciąg z ksiąg bankowych k. 28, potwierdzenie zawarcia aneksu do umowy k. 29-30, elektroniczne zestawienie operacji k. 31-40, 41-60, odpis KRS k. 64-66)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Poprzednika prawnego powoda oraz pozwaną wiązała ważna i skuteczna umowa w rozumieniu art. 720 i n. kc i art. 69 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2017.1876 – j.t. ze zm.).

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określili prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanej umówione świadczenie, natomiast pozwana w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie spłaty należności wynikających z

istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanej było zawinione albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne.

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanej i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanej, która nie spełniła świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwaną umówione należności kapitału kredytu, ale również należności uboczne w postaci odsetek związanych z powstaniem zwłoki po stronie pozwanej.

Ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc), czemu pozwana nie sprostowała w określonym powyżej obszarze, tym bardziej, iż poza samą negacją dochodzonego roszczenia nie wskazała na żaden dowód, którego przeprowadzenie mogłoby zrewidować zakres i granice podstawy, zasadności i wysokości jej odpowiedzialności kontraktowej.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe, dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności.

Błędne pozostaje przy tym stanowisko pozwanej, która a priori odmawia mocy dowodowej dokumentom prywatnym. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 kpc (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13, (...); w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych – por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1758/15, opubl. L..

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 - 3 kpc i art. oraz w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) oraz w oparciu o treść art. 28 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018.300 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.